

Књига пророка Данила — сто седамдесет девета

Поноћни поклич и пророчка улога Рима: разоткривање последњих дана у Књизи пророка Данила

Jeff Pippenger
2024-04-09

Сада се налазимо на светом тлу, у погледу књиге пророка Данила, јер смо дошли до стихова који представљају Поноћни поклич за сто четрдесет и четири хиљаде. Ти стихови такође указују на запечаћење заставе оних који су подигнути. То су стихови који чине онај део из књиге пророка Данила који се односи на последње дане и који је откривен, и представљају Данилов израз Откривења Исуса Христа које се открива када је „време близу“, непосредно пре него што се време милости заврши у шеснаестом стиху.

Рим је тај који утврђује виђење, као што је представљено у четрнаестом стиху једанаестог поглавља, и зато је важно да пажљиво сагледамо Рим док пролазимо кроз стихове једанаест до петнаест, јер где „нема виђења, народ пропада“, а ако нећете веровати Исаји, седмом поглављу, стиховима осам и девет, „заиста се нећете утврдити“.

Урија Смит најмање четири пута у својој књизи *Daniel and the Revelation* упућује на једно пророчко правило. То правило утврђује да се нека пророчка сила у пророчанству не препознаје све док не постане „повезана“ са Божјим народом. Први пут он о томе говори у вези са увођењем Вавилона у пророчко сведочанство.

„Очигледно је правило тумачења да можемо очекивати да народи буду споменути у пророштву онда када постану толико повезани с Божјим народом да њихово помињање постане неопходно како би записи свете историје били потпуни.“ Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 46.

Најмање још три пута Смит разматра ово правило, и у сваком од та три случаја указује на „савез“ Јевреја; међутим, у једном наводу он поистовећује испуњење тога савеза са 162. годином пре Христа, док су друга два навода у сагласности са савременим историчарима, који испуњење „савеза“ између Јевреја и Рима смештају у 161. годину пре Христа.

„Није потребно подсећати читаоца да земаљске владе не бивају уведене у пророчанство све док на неки начин не постану повезане са народом Божјим. Рим је постао повезан са Јеврејима, народом Божјим у то време, посредством чувеног јеврејског савеза, 161. године пре Христа. 1 Макавејцима 8; Јосифове Старине, књига 12, поглавље 10, одељак 6; Prieux, Vol. II, page 166. Али седам година пре тога, то јест 168. године пре Христа, Рим је покорио Македонију и учинио ту земљу делом свога царства. Рим је, дакле, уведен у пророчанство управо онда када, из покороног македонског рога јарца, полази у нова освајања у другим правцима. Стога се пророку појавио, или се у овом пророчанству с правом може о њему говорити, као о ономе који исходи из једнога од

рогова јарца.“ Урија Смит, Данило и Откривење, 175.

Али Смит такође наводи да је то било 162. године пре нове ере.

„Иста сила је такође требало да стане у Светој земљи, и да је прождре. Рим је ступио у везу са Божјим народом, Јеврејима, савезом 162. године пре Христа, од ког датума заузима истакнуто место у пророчком календару. Међутим, није стекао власт над Јудејом стварним освајањем све до 63. године пре Христа; а затим на следећи начин.“
Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 259.

А затим, када се трећи пут позива на тај догађај, он поново каже 161. год. пре Христа.

„Пошто нас је кроз световне догађаје царства довео до краја седамдесет седмица, пророк нас у 23. стиху враћа у време када су Римљани постали непосредно повезани с народом Божјим јеврејским савезом, 161. године пре Христа; од које тачке нас затим, у непосредном низу догађаја, води до коначног тријумфа цркве и успостављања Божјег вечног царства. Јевреји, тешко угњетавани од стране сиријских царева, послали су посланство у Рим да затраже помоћ Римљана и да ступе с њима у ‘савез пријатељства и заједнице.’ 1 Макавејцима 8; Prideaux, II, 234; Josephus’s *Antiquities*, book 12, chapter 10, section 6. Римљани су услишили молбу Јевреја и дали им указ, састављен овим речима:—“

„Одлука сената о савезу узајамне помоћи и пријатељства са народом Јудејаца. Неће бити допуштено никоме ко је подложен Римљанима да ратује против народа Јудејаца, нити да помаже онима који то чине, било слањем жита, или лађа, или новца; а ако се какав напад изврши на Јудејце, Римљани ће им помоћи колико год буду могли; и опет, ако се какав напад изврши на Римљане, Јудејци ће им помоћи. А ако Јудејци буду желели да овом савезу помоћи нешто додају или нешто одузму, то ће бити учињено уз заједничку сагласност Римљана. И шта год тако буде додато, биће на снази.’ ‘Ову одлуку’, каже Јосиф, ‘записали су Еуполем, син Јованов, и Јасон, син Елеазаров, када је Јуда био првосвештеник народа, а Симон, његов брат, заповедник војске. И ово је био први савез који су Римљани склопили са Јудејцима, и био је уређен на овај начин.”’
Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 271.

Није моја обавеза да објашњавам зашто је Смит навео 162. годину пре Христа, осим моје претпоставке да је то била штампарска грешка. Моја поента је у позивању на нагласак који он ставља на оно што препознаје као „очигледно правило тумачења: да можемо очекивати да народи буду запажени у пророштву онда када постану толико повезани са Божјим народом да њихово помињање постане неопходно да би записи свете историје били потпуни.” Када Смит наглашава то правило, он указује да је Рим постао повезан са Божјим народом код „савеза” из двадесет трећег стиха, 161. године пре Христа, али Смит такође показује да се Рим први пут уводи у пророчки наратив 200. године пре Христа, тридесет девет година пре 161. године пре Христа.

„Сада се уводи нова сила — ‘разбојници твога народа’; дословно, каже епископ Њутн, ‘ломитељи твога народа’. Далеко, на обалама Тибра, једно царство је неговало себе

амбициозним плановима и мрачним намерама. У почетку мало и слабо, расло је чудесном брзином у снази и крепости, опрезно се пружајући тамо-амо да окуша своју моћ и испита снагу своје ратоборне руке, док, постајући свесно своје силе, није смело уздигло своју главу међу народима земље и непобедивом руком приграбило кормило њихових послова. Од тада име Рима стоји на страницама историје, предодређено да током дугих векова управља пословима света и врши моћан утицај међу народима све до свршетка времена.

„Рим је проговорио; и Сирија и Македонија убрзо су увиделе промену која је долазила преко обличја њиховог сна. Римљани су се умешали у корист младога цара Египта, одлучни да он буде заштићен од пропасти коју су му намеравали Антиох и Филип. То је било 200. године пре Христа, и представљало је једно од првих важних мешања Римљана у послове Сирије и Египта.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

Рим се први пут уводи у пророчки наратив 200. године пре Христа, а то увођење у четрнаестом стиху представља најзначајније спомињање Рима у целој књизи пророка Данила, јер је управо тај стих онај који одређује Рим као симбол који успоставља виђење. Зашто је Смит могао да нагласи такво правило пророштва, а затим да наведе 161. годину пре Христа, док је истовремено 200. годину пре Христа означио као тренутак када је сила Рима била „уведена“, није питање које желим да разрешим. Ако постоји питање које треба разрешити, онда би то било да ли је правило, онако како га је Смит дефинисао, ваљано или није. Ако је ваљано, онда бих тврдио да четрнаести стих мора имати везу са Јеврејима, која се догодила пре савеза из 161. године пре Христа.

Разумем да историја стихова тринаест до петнаест означава историју у последњим данима, када папски Рим продире у пророчку историју, и то чини у вези са Сједињеним Америчким Државама, које су Божји народ у тој историји. Пошто Исус увек крај приказује помоћу почетка, година 200. пре Христа, када је пагански Рим ступио у историју, мора имати везе са Божјим народом у тој историји. Стога се слажем са Смитовим правилом, чак и ако он није нашао никакву непосредну везу између Рима и Јевреја 200. године пре Христа.

Стихови једанаести и дванаести означавају победу и последице Битке код Рафије, која се одиграла 217. године пре Христа, између Селеукидског царства, које је предводио Антиох III Магнус, или „Велики“, и Птолемејског краљевства Египта, које је предводио краљ Птолемеј IV Филопатор. Ова битка одиграла се током борбе за власт над Келесиријом (јужном Сиријом) и јужном Палестином, областима око којих су се спорила Птолемејско и Селеукидско краљевство. Победа Птолемеја IV Филопатора код Рафије омогућила му је да извесно време задржи власт над Келесиријом и јужном Палестином.

Битка код Панијума, која се догодила седамнаест година касније, 200. године пре Христа, позната и као Битка на гори Панијум или Битка код Панеаса, вођена је између Селеукидског царства, предвођеног царем Антиохом III, и Птолемејског краљевства Египта, предвођеног краљем Птолемејем V.

Тридесет и једну годину касније, 167. пре н. е., отпочео је Макавејски устанак, јеврејска побуна против настојања Селеукидског царства да сузбије јеврејске верске обичаје и наметне хеленистичку културу, у граду Модину, малом месту у области Јудеје, на простору данашњег Израела.

Догађај о коме је реч укључивао је озлоглашеног грчког селевкидског владара, Антиоха IV Епифана, који је јеврејском становништву наметнуо строге хеленистичке обичаје, укључујући забрану јеврејских верских обреда и скрнављење Храма у Јерусалиму. У настојању да спроведе своје одредбе, Антиох је слао представнике у разне градове и села како би принудили јеврејске становнике да се повинују његовим наређењима.

У Модину је један од селевкидских службеника дошао да спроведе царски указ, наређујући јеврејским житељима да учествују у паганским обредима и приносе жртве грчким боговима. Стари јеврејски свештеник по имену Мататија одбио је да се повинује тој заповести и убио и Јеврејина који је иступио да принесе жртву и селевкидског службеника. Овај чин пркоса Мататије и његове породице означио је почетак Макавејске побуне против селевкидске власти.

Мататија и његових пет синова, укључујући Јуду Макавеја, побегли су у брда и започели герилски рат против селевкидских снага. Побуна је на крају ојачала и задобила све већу подршку, што је довело до низа војних победа над Селевкидима.

Догађаји у Модину 167. године пре Христа били су прекретнички тренутак у јеврејској историји, означивши почетак Макавејског устанка и борбе за верску слободу и независност против стране власти. Поновно посвећење другог храма у Јерусалиму, које обележава историјски догађај који се прославља током Хануке, догодило се 164. године пре Христа, три године пре „савеза“ из двадесет трећег стиха.

Након што су повратили Јерусалим и Храм, Макавејци су очистили Храм од паганских оскврњења и вратили га његовој правој верској намени. Према предању, нашли су само један крчаг освећеног уља, довољан да менору одржи упаљеном само један дан. У ствари, не постоји ниједно савремено историјско сведочанство о том догађају, и тек се у шестом веку та јеврејска басна налази у књижевности. Сестра Вајт упоређује отпадничку јеврејску цркву са Католичком црквом, нарочито наглашавајући да обе цркве заснивају религију на људским обичајима и предањима. Као и многобројна различита измишљена чуда у историји папске цркве, басна о томе да је једнодневна количина уља трајала осам дана нема историјско сведочанство.

Десети стих једанаестог поглавља књиге пророка Данила препознаје прву битку од три битке из четрдесетог стиха, које сам раније означио као три битке хладног рата, као и три посредничка рата. Једна сестра довела је у питање то што сам Украјински рат, који је други од ова три рата, одредио као хладан рат, јер је, како је исправно указала, било обилне смрти и разарања. Оно што сам у претходним чланцима означавао као три битке „хладног рата“, било је тако одређено да би се направила разлика између те три битке и три светска рата који се збивају током историје звери из земље из тринаестог поглавља Откривења. Ова три

рата су посреднички ратови и тако су такође били одређивани.

Од сада у овим чланцима намеравам да те три битке означавам као „три битке четрдесетог стиха“ или посредничке ратове, како бих уклонио несагласност у поистовећивању врућег рата са хладним ратом. Према мојој дефиницији, три битке четрдесетог стиха не обухватају битку из 1798. године, која јесте део четрдесетог стиха, већ само три битке од времена краја 1989. године па до недељног закона из четрдесет првог стиха. Те три битке се исправније одређују као посреднички ратови, који се одвијају у оквиру ратовања између цара севера и цара југа, што у историји четрдесетог стиха представља ратовање између католицизма (цара севера) и комунизма (цара југа).

Прва од те три битке означава победу католицизма над комунизмом 1989. године, када се папство удружило са својом посредничком војском, представљеном Сједињеним Америчким Државама, у одношењу Совјетског Савеза 1989. године, премда је Русија, глава (или „тврђава“), остала да стоји. Садашњи украјински рат је, још једном, битка између католицизма и комунизма, при чему папство користи украјинску владу као свог посредника против Русије, заједно са подршком раније посредничке силе папства, Сједињених Америчких Држава, укључујући и остатак глобалистичког западног света. Тај рат је представљен у стиховима једанаест и дванаест и означава да ће комунизам (Русија) надвладати католицизам.

Трећа од те три посредничке битке представљена је у петнаестом стиху, као битка код Панијума. Та битка се водила између Птолемејског царства (цара југа) и Селеукидског царства (цара севера). У тој бици посредничка војска католицизма још једном су Сједињене Америчке Државе.

У првој бици 1989. године, заступничка војска републиканског рога Сједињених Држава била је употребљена од стране папства да обори политичку структуру Совјетског Савеза, док је његова глава (Русија) остала нетакнута. У другој бици, која је украјински рат, заступничка војска нациста бива поражена од Русије. У трећој бици Сједињене Државе, заступничка војска папства, поново побеђују цара јужног.

Три битке носе потпис „Истине“, при чему прву и последњу битку води победоносна посредничка војска Сједињених Држава. У првој битки глава цара југа остала је нетакнута, а у трећој битки посредничка војска Сједињених Држава постаје глава цара југа. Друга посредничка војска била је такође посредничка војска папства у Другом светском рату. У оба случаја посредничка војска нацизма била је и биће поражена. Папство у потпуности покова све своје непријатеље пре шеснаестог стиха, када се остварује троструки савез.

„Птолемеј [Путин] није имао довољно разборитости да на добар начин искористи своју победу. Да је наставио да развија свој успех, вероватно би постао господар целог царства Антиоховог; али, задовољан тиме да упуту само неколико претњи и неколико застрашивања, склопио је мир како би могао да се препусти неометаном и неконтролисаном удовољавању својим животињским страстима. Тако је, победивши своје непријатеље, био савладан својим пороцима и, заборавивши велико име које је

могао утврдити, проводио је време у гозбама и разврату.“

„Његово срце се узнело због његовог успеха, али он тиме ни издалека није био ојачан; јер је недостојна употреба коју је од њега начинио навела његове сопствене поданике да се побуне против њега.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Други сведок да Путинова победа означава његов крај налази се у јужном царству Јуде и у цару Озији, чије се срце такође узвисило због његових војних победа, те је потом, као и Птоlemeј, настојао да врши дело свештеника у светињи, па је био поражен губом и одмах уклоњен с власти. Путинова победа у украјинском рату означава почетак његовог краја као цара југа (цара атеизма). Његов крај је био предобличен почетком пророчког цара југа из четрдесетог стиха (Француска), који је означио револуцију што је збацила вођство, као што се догодило с Птоlemeјем. Путинов крај је такође био представљен крајем Совјетског Савеза, када је вођа (Горбачов) распустио Совјетски Савез и одмах прихватио службу при Уједињеним нацијама, последњеданашњем глобалистичком симболу атеизма, цару југа. После Путинове победе у Украјини, он је такође предобличен Наполеоном код Ватерлоа и изгнанством које је уследило; као и царем Озијом, с његовом губом и изгнанством које је уследило, као и Птоlemeјевим пијаним крајем и крајем Совјетског Савеза 1989. године.

Битка код Панијума одиграла се 200. године пре Христа, и управо те године Рим се отворено умешао у историју. Његово увођење у пророчки наратив претходи освајању Јерусалима представљеном у шеснаестом стиху, а испуњеном 63. године пре Христа, у време када је објавио да је заштитник дечака-цара у Египту. У трећој бици четрдесетог стиха, која укључује царева севера и југа, папство ће се поново уметнути у историју, претварајући се да је заштитник Русије. У исто то време Селеук је, у типу, поразио Птоlemeја у бици код Панијума, чиме се показује да Сједињене Америчке Државе, заступничка војска папства у првој и последњој бици четрдесетог стиха, побеђују „Египат“ (цара југа).

Године 200. пре Христа, симболички налазимо папство, док блудница из Тира почиње да пева своје песме блуда унапред у односу на троструки савез при недељном закону из шеснаестог стиха. У исто време Сједињене Америчке Државе надвлађавају Уједињене нације, обезбеђујући тако свој положај као првог цара над десет царева. Сва динамика троструког савеза која се остварује при недељном закону, утврђена је пре шеснаестог стиха.

Политичка структура змајеве силе, представљена Уједињеним нацијама, пристаје, у шеснаестом стиху, да преда своју политичку структуру звери, али пре него што то учини папство осваја религију змаја. Паганизам мора још једном бити уклоњен. Протестантизам је био уклоњен у годинама Реганове власти, у првој бици четрдесетог стиха, а у време последњег републиканског председника и религија змаја биће такође подвргнута религији католицизма, као што је било у години 508. Процес уклањања сваког верског отпора постављању папства на престо започео је у годинама Реганове власти, а завршава се у Трамповим годинама. Отпор отпалог протестантизма против католицизма био је уклоњен у првој бици четрдесетог стиха, а отпор спиритизма биће уклоњен у последњој бици четрдесетог стиха.

У истој сложеној међусобној испреплетености људских догађаја, отпало протестантизам мора се утврдити као верска и политичка власт над десет царева из седамнаестог поглавља Откривења. Тако битка код Панијума означава тренутак када Сједињене Америчке Државе надвладавају Уједињене нације, непосредно пре недељног закона из шеснаестог стиха.

Утврђено је правило пророштва да аждаја, звер и лажни пророк сваки имају своје особене пророчке одлике. Једна од тих пророчких одлика јесте да се звер (католицизам) у пророчком смислу увек налази у граду Риму. Лажни пророк се у пророчком смислу увек налази у Сједињеним Америчким Државама. Али код аждаје, одлика места на коме се она у пророчком смислу налази јесте да се она увек креће. Аждаја је започела на небу, затим дошла у Едемски врт, и коначно се аждаја налази у Египту.

Говори и реци: Овако вели Господ Бог: Ево, ја сам против тебе, Фараоне, царе египатски, велики змају што лежиш усред својих река, који говориш: Моја је река, и ја сам је себи начинио. Језекиљ 29:3.

Пророчко место змаја се помера. У Јованово време, седиште змаја, које представља његов престо, било је препознато као да се налази у Пергаму.

И анђелу цркве у Пергаму напиши: Ово говори Онај који има оштар мач с две оштрице: Знам твоја дела и где пребиваш, тамо где је престо Сотонин; и чврсто држиш моје име, и ниси се одрекао моје вере, ни у оне дане када Антипа, мој верни мученик, би убијен међу вама, где Сотона пребива. Откривење 2:12, 13.

Обичај паганског Рима био је да сва паганска божанства с којима би дошли у везу доведе назад у град Рим и представи их у храму Пантеона. Зато Данило бележи да је „место његовог светилишта оборено“. Место светилишта паганског Рима био је град Рим, који је Константин оборио 330. године, али светилиште које је било „у“ Риму био је храм Пантеона, Pan-Theon, што значи „храм свих богова“. Римљани су преместили место Сотониног престола из Пергама у храм Пантеона. Сестра Вајт нас обавештава да је пагански Рим аждаја.

„Тако, док аждаја, првенствено, представља Сотону, она је, у секундарном смислу, симбол паганског Рима.“ Велика борба, 439.

Пагански Рим се поделио на десет народа, а Француска је постала цар јужни када је током Француске револуције увела египатски атеизам. До 1917. године, аждаја се преместила из Француске у Русију. Десети стих представља 1989. годину, а једанаести и дванаести стих представљају битке „пограничја“ (Рафија и Украјина), а битка код Панијума представља трећи корак који папство остварује док обезбеђује троструки савез у шеснаестом стиху. То представља скривену историју четрдесетог стиха.

Наставићемо ово проучавање у наредном чланку.

А када дође Исус у крајеве Кесарије Филипове [Панијума], упита ученике своје говорећи: За кога говорите људи да сам ја, Син човечији? А они рекоше: Једни говоре да си Јован Крститељ; други, Илија; а други, Јеремија, или један од пророка. Рече им Исус:

А ви шта мислите ко сам ја? А Симон Петар одговори и рече: Ти си Христос, Син Бога живога. А Исус одговори и рече му: Благо теби, Симоне, сине Јонин; јер ти то не откри тело и крв, него Отац мој који је на небесима. А и ја теби кажем: ти си Петар, и на овоме камену сазидаћу Цркву своју, и врата пакла неће је надвладати. И даћу ти кључеве Царства небескога; и што свежеш на земљи биће свезано на небесима; и што разрешиш на земљи биће разрешено на небесима. Тада заповеди ученицима својим да никоме не казују да је он Исус Христос. Од тада поче Исус казивати ученицима својим да њему ваља ићи у Јерусалим, и много пострадали од старешина и главара свештеничких и књижевника, и да ће бити убијен, и трећи дан да ће устати. Матеј 16:13–21.